ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ สํ า คั ญ

“ด้วยไอคิวของเขา สามารถอ่านหนังสือได้อย่างน้อยหมื่นตัวต่อนาที
ยิ่งไปกว่านั้น นายจะเชื่อหรือเปล่าว่า
เขาสามารถท่องสิ่งที่เพิ่งผ่านสายตาเขาไปเมื่อกี้ออกมาได้”
–จั่นเจา–

ทีมพิฆาตทรชน ภาค 1 เล่ม 1

จัดพิมพ์โดย

Rose PUBLISHING

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

Published originally under the title of (S.C.I.谜案集 第一季)
(S.C.I. Special Crime Investigation: Mystery Crime SEASON 1) Volume 01
Author © 耳雅 Erya
Thai edition rights under license granted by 耳雅 Erya
Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd.
Illustrations by Ao-7
Thai edition copyright © 2020 Amarin Printing and Publshing Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

เอ๋อร์หย่า.
ทีมพิฆาตทรชน ภาค 1 เล่ม 1 / เอ๋อร์หย่า: เขียน; ชุนลี: แปล จาก S.C.I. 谜案集 第– (S.C.I. Special Crime Investigation: Mystery Crime SEASON 1) Volume 01.– กรุงเทพฯ: โรสพับลิชชิ่ง อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563.
(6), 398 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 111)

1. นวนิยายจีน. I. ชุนลี, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว อ7ท6 ล.1 DDC 895.1352
ISBN 978-616-18-3674-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจจุ้งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล

บรรณาธิการ ชลลดา ชลาดล • ศิลปกรรมและคอมพิวเตอร์ ประภาวดี มุสิกรักษ์, วรรณา ตั้งแสงประทีป
ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง

แยกสีและพิมพ์ที่
สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย
บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย - จงถนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 Homepage: http://www.naiin.com

ราคา 345 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก
โปรดติดต่อ 08-5661-4621

ทีมพิฆาตทรชน

S.C.I.

谜案集

Special Crime Investigation

ภาค 1 เล่ม 1

耳雅 - เอ๋อร์หย่า

เขียน

ชุนลี

แปล

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์โรส

กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ใคร ๆ ก็รู้ว่าหนูกับแมวนั้นไม่ถูกกัน แต่ถ้าหนูตัวนั้นดันบังเอิญเป็นหัวหน้าหน่วย S.C.I. ไป๋อวี้ถัง ผู้ปลดประจำการจากกองทัพอากาศ เชี่ยวชาญการต่อสู้ด้วยมือเปล่าและมีประสบการณ์ในด้านการสืบสวนอย่างช่ำชอง ส่วนเจ้าแมวนั้นก็ไม่ใช่ธรรมดา แต่เป็นถึงรองหัวหน้าหน่วย S.C.I. จั่นเจา ดอกเตอร์สาขาจิตวิทยา และเป็นผู้มีอิทธิพลในวงการอาชญาวิทยา เมื่อคู่กัดตลอดกาลต้องมาทำงานร่วมกันเพื่อคลี่คลายคดีฆาตกรรมอันเป็นปริศนา ความสัมพันธ์ของพวกเขาจะดำเนินไปในรูปแบบไหน และหน่วย S.C.I. จะคลี่คลายคดีปริศนาได้หรือไม่ ขอเชิญทุกท่านหาคำตอบในหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ทดลองอ่าน

Rose PUBLISHING

สิงหาคม 2563

S.C.I.

S.C.I. : หน่วยสืบสวนสอบสวนคดีอาชญากรรมพิเศษ ก่อตั้งขึ้นโดยกรมตำรวจตามข้อเสนอของอธิบดี เป็นทีมสืบสวนพิเศษที่ทำงานสืบสวนสอบสวนคดีใหญ่ ๆ โดยเฉพาะ โยกย้ายเจ้าหน้าที่ระดับหัวกะทิจากแต่ละแผนกในกรมตำรวจมารวมกัน

หน่วย S.C.I. มีรายชื่อสมาชิกดังต่อไปนี้ :

หัวหน้าหน่วย (ใหญ่)

ไป๋อวี้ถัง : ปลดประจำการจากกองทัพอากาศ เชี่ยวชาญด้านการต่อสู้ด้วยมือเปล่า มีประสบการณ์ในด้านการสืบสวนอย่างช่ำชอง เกิดในครอบครัวตำรวจ

หัวหน้าหน่วย (รอง)

จั่นเจา : ปริญญาเอกสาขาจิตวิทยา มีอิทธิพลในวงการอาชญาวิทยา เป็นผู้มีไอคิวสูง

สมาชิก (ภาคสนาม)

หวังเฉา : ตำรวจอาชญากรรม (อดีตผู้ใต้บังคับบัญชาของไป๋อวี้ถัง)

หม่าฮั่น : ตำรวจอาชญากรรม (พลซุ่มยิง)

จางหลง : ตำรวจอาชญากรรม (อดีตผู้ใต้บังคับบัญชาของไป๋อวี้ถัง)

เจ้าหู่ : ตำรวจอาชญากรรม (มีประสบการณ์ในการเป็นสายลับ 5 ปี)

ไป๋ฉือ : ตำรวจอาชญากรรม (อัจฉริยะผู้มีไอคิวสูง) เข้าร่วมในภายหลัง

ลั่วเทียน : ตำรวจอาชญากรรม (มีความสามารถพิเศษ) เข้าร่วมในภายหลัง

ฉินโอว : ตำรวจอาชญากรรม (ผู้เชี่ยวชาญด้านการกู้ระเบิด) เข้าร่วมในภายหลัง

สมาชิก (ส่วนสำนักงาน)

กงซุนเช่อ : แพทย์นิติเวช (ปริญญาเอกสาขามานุษยวิทยา)

หม่าซิน : แพทย์นิติเวช (ลูกศิษย์ของกงซุน)

เจี่ยงผิง : ผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ (หนึ่งในแฮ็กเกอร์ที่ดีที่สุดในประเทศ)

อื่น ๆ (ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตำรวจ)

หลูฟาง : ผู้ประสานงานติดต่อสื่อสาร (โฆษกของทางตำรวจ)

หันจาง : เจ้าหน้าที่หน่วยข่าวกรอง (ข้อมูลลับ)

สวีซิ่ง : ตำรวจอาชญากรรม (อดีตทหารช่าง)

ทดลองอ่าน

มาตกร

หมายเลข

01
หนูกับแมว

เช้าตรู่ สำนักงานตำรวจในเมือง S ได้เกิดความแตกตื่นขึ้น ผู้คนต่างจับกลุ่มซุบซิบพูดคุยกันถึงหน่วย S.C.I. ที่เพิ่งตั้งขึ้นมาใหม่

ในขณะที่หวังเฉาและจางหลงเดินเข้าไปในอาคารก็รู้สึกว่าบรรยากาศผิดปกติไป ทุกคนเป็นอะไรกันไปหมด ทั้งสองมาพร้อมกับรอยคล้ำใต้ตาราวกับหมีแพนด้าเพราะเพิ่งสะสางคดีใหญ่เสร็จไปเมื่อคืนวาน อดหลับอดนอนอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเดินมาถึงยังหน้าลิฟต์ก็เห็นเศษกระดาษสีขาวแผ่นหนึ่งแปะอยู่บนผนัง จางหลงยื่นมือเข้าไปดึงมันออกมาพร้อมกับด่าทอ "ใครนะช่างกล้าเอาใบปลิวมาติดในสถานีตำรวจ"

หวังเฉาที่อยู่ข้าง ๆ โน้มตัวเข้าไปดูอยู่ครู่หนึ่ง "ไม่เหมือนโฆษณาเลย...คำสั่งอธิบดีเหรอ"

พอเดินเข้าไปในลิฟต์ ทั้งสองก็เอากระดาษแผ่นนี้ขึ้นมาศึกษาดูอย่างละเอียด

สิบวินาทีต่อมาก็ได้ยินเสียงตะโกนของทั้งสองดังออกมาจากในลิฟต์ ทำเอาผู้คนที่กำลังรอลิฟต์อยู่ด้านนอกตกใจจนต้องถอยกรูดออกมา

'ติ๊ง' ประตูลิฟต์เปิดออกที่ชั้น 7

เห็นจางหลงกับหวังเฉากระโจนออกมาจากด้านในราวกับเสือและหมาป่าพลางร้องตะโกนว่า "แย่แล้วโว้ย!" แล้ววิ่งตรงไปยังห้องทำงานของ

ฝ่ายตำรวจอาชญากรรม ดึงความสนใจของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่รอบ ๆ ให้หันมามองทีละคน

ประตูห้องทำงานเปิดออกเสียงดังสนั่นจากการถีบของทั้งสอง สร้างความตกใจให้กับบรรดาตำรวจด้านในจนตะลีตะลานหาที่หลบด้านหลังโต๊ะทำงาน

แต่บุคคลทั้งสองที่เข้ามาไม่สนใจแม้แต่จะเหลือบมองคนอื่นเลย พุ่งตรงไปยังห้องทำงานของหัวหน้าหน่วยที่อยู่ด้านในทันที

ประตูห้องทำงานเปิดออกก่อนที่จะถูกพุ่งชนเพียงเสี้ยววินาที ทั้งสองหยุดตัวเองไม่ทัน ถลาเข้าไปด้านใน แล้วร่วงลงไปกองกับพื้น

'โครม'...

ได้ยินเสียงคนตะโกนผ่านหน้าต่างดังขึ้นมาจากชั้นล่าง "หน่วยตำรวจอาชญากรรมของพวกคุณจะไม่หยุดทำงานกันสักวันเลยรึไง อีกหน่อยถ้าวันไหนเกิดแผ่นดินไหวขึ้นมาจริง ๆ คนทั้งอาคารก็คงไม่รู้แล้วว่าต้องวิ่งหนี!"

จางหลงกับหวังเฉาตะกายขึ้นมาจากพื้น เห็นไป๋อวี้ถังถือถ้วยกาแฟอยู่ในมือ ยืนพิงโต๊ะทำงานมองพวกเขาทั้งสองคล้ายจะยิ้มแต่ก็ไม่เชิง

"หัวหน้า จริงหรือเปล่าครับ?!" จางหลงชูภาพที่อยู่ในมือแล้วถาม

"นายคิดว่ายังไงล่ะ" ไป๋อวี้ถังจิบกาแฟไปอึกหนึ่ง ตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก

"งั้น...ก็แสดงว่าเป็นจริงใช่ไหม" หวังเฉาขอคำยืนยันอีกครั้งอย่างระมัดระวัง

ไป๋อวี้ถังพยักหน้าแล้วจิบกาแฟต่อไป

เงียบไปครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญดังระงมไปทั่วทั้งห้องทำงานฝ่ายตำรวจอาชญากรรม

"หัวหน้า คุณจะทิ้งพวกเราไปไม่ได้นะครับ"

"หัวหน้า คุณจะไปแบบนี้ไม่ได้นะ"

"หวังเฉา จางหลง พวกนายจะไปไหนไม่ได้นะ"

"ถ้าพวกนายไป แล้วพวกพี่น้องที่เหลืออยู่จะทำยังไงล่ะ..."

เสียงนั้นดึงความสนใจของผู้คนจากแผนกอื่น ๆ ให้พากันเข้ามาสอดรู้-สอดเห็น

หน่วยปราบปรามสื่อลามก : "เกิดอะไรขึ้นกับหน่วยสืบสวน? ทีมของหัวหน้าไป๋เสียชีวิตในหน้าที่เหรอ"

แผนกเศรษฐกิจ : "เป็นไปไม่ได้? เมื่อเช้าฉันยังเห็นอยู่เลย ยังดูคึกคักมีชีวิตชีวาอยู่เลย"

แผนกยาเสพติด : "พอได้แล้ว ทีมหัวหน้าไป๋น่ะ อย่างกับมัจจุราชจะกล้ารับไปอย่างนั้นแหละ?"

ไป๋อวี้ถังจิบกาแฟอึกสุดท้าย แล้วบอกกับจางหลงและหวังเฉา "เก็บข้าวของ ตอนบ่ายย้ายไปที่ชั้น 13"

เวลาเที่ยงห้าสิบนาที ท่ามกลางเสียงร้องระงมของเจ้าหน้าที่หน่วยตำรวจอาชญากรรมและเสียงโห่ร้องยินดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจคนอื่น ๆ ในชั้น 7 ไป๋อวี้ถังพาจางหลงกับหวังเฉาเดินเข้าไปในลิฟต์ กดปุ่มไปที่ชั้น 13

ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออกก็มองเห็นสำนักงานใหม่เอี่ยมอ่องอยู่ตรงหน้าประตูกระจกบานใหญ่มีตัวอักษร S.C.I. พิมพ์อยู่ด้านบน ให้ความรู้สึกราวกับ FBI พอเดินออกมาจากลิฟต์ก็ได้ยินเสียงประตูลิฟต์อีกตัวหนึ่งที่อยู่ข้าง ๆ เปิดออก ทุกคนหันกลับไป เห็นใครบางคนสอดมือข้างหนึ่งอยู่ในกระเป๋ากางเกงชุดสูทของเขา มืออีกข้างหนึ่งถือแฟ้มเอกสาร เดินออกมาอย่างไม่เร่งรีบด้วยย่างก้าวอันสง่างาม

จางหลงกับหวังเฉารู้สึกประหม่าขึ้นมาทันที มองไปทางไป๋อวี้ถังอย่างระมัดระวัง แน่นอน...หัวหน้าของพวกเขามีสีหน้าที่แข็งทื่อ

ทดลองอ่าน

กงซุนเดินเข้ามาจากระยะไกล เห็นจั่นเจากับไป๋อวี้ถังยืนมองอยู่หน้าประตู ลิฟต์จึงแอบหัวเราะกับตัวเอง "เอาอีกแล้ว"

"เสียวจั่น เสี่ยวไป๋...ทำไมไม่เข้าไปข้างในล่ะ"

หวังเฉากับจางหลงต่างกลืนน้ำลาย "มาอีกคนแล้ว!"

ทั้งสามคนที่อยู่ตรงหน้าล้วนไม่ธรรมดา ได้รับฉายาสามอัจฉริยะแห่งวงการ ตำรวจ คือเพชรของสถานีตำรวจจากสามเขตใหญ่ในเมือง S

มาว่ากันที่ไป๋อวี้ถังก่อน : คนสนิทต่างเรียกเขาว่าไป๋ห้า ไม่ใช่เพราะว่าเขามีลำดับที่ห้าในบ้าน แต่เพราะว่าเขาเป็นตำรวจรุ่นที่ห้าของสกุลไป๋

สกุลไป๋เป็นที่รู้จักกันดีในด้านการผลิตนักสืบขั้นเทพ คุณปู่ คุณพ่อ คุณลุง และคุณอาของไป๋อวี้ถังล้วนเป็นตำรวจอาชญากรรมที่มีชื่อเสียง ปัจจุบันนี้ทั้งหมดล้วนทำงานอยู่ในวงการตำรวจและทหาร ส่วนไป๋อวี้ถังนั้นได้รวบรวมเอาพันธุกรรมที่ดีที่สุดจากรุ่นพ่อเอาไว้ในตัวเขาทั้งหมด หลังจบการศึกษาจากโรงเรียนเตรียมทหารได้เข้าร่วมกองทัพอากาศเป็นอันดับแรก และเคยได้รับการฝึกอบรมพิเศษ หลังจากลาออกก็กลับมารับตำแหน่งหัวหน้าหน่วยตำรวจอาชญากรรมที่เมือง S หลายปีต่อมา คดีใหญ่ ๆ ก็ถูกสะสางไปไม่น้อยเลย

ไป๋อวี้ถังมีความกล้าหาญมาก ทั้งยังมีทักษะช่ำชอง แต่มีนิสัยแปลกประหลาดไม่เหมือนคนอื่น ดังนั้นทีมตำรวจอาชญากรรมทุกคนที่อยู่ภายใต้การบัญชาการของเขาล้วนเต็มไปด้วยรังสีอำมหิต ทั่วทั้งกรมตำรวจไม่มีใครกล้าหยอกล้อด้วย ไม่ว่าใครที่เดินผ่านประตูแผนกตำรวจอาชญากรรมล้วนไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ

เมื่อเอ่ยถึงไป๋อวี้ถัง ก็ไม่อาจไม่กล่าวถึงอัจฉริยะอีกคนหนึ่ง นั่นก็คือ จั่นเจา

ซึ่งก็คือหนุ่มน้อยผู้สุภาพเรียบร้อยที่เพิ่งเดินออกมาจากลิฟต์ สาเหตุที่ทั้งสามคนนี้มีชื่อเสียง นอกจากเพราะพวกเขามีความสามารถพิเศษเหนือคนทั่วไปแล้ว ยังมีอีกหนึ่งเหตุผลที่สำคัญมาก นั่นก็คือ รูปร่าง

หน้าตาอันโดดเด่นของทั้งสามมันทำให้บรรดาตำรวจคนอื่น ๆ เกลียดจนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน โดยเฉพาะจั่นเจาคนนี้ อวัยวะทั้งห้าอันหล่อเหลาละมุน-ละไมได้สัดส่วนกับร่างกายสูงโปร่ง บวกกับชุดสูทสีน้ำเงินครามขนาดพอดีตัว ถือแฟ้มเอกสารในมือ ทำเอาสาว ๆ ริมถนนตั้งแต่วัย 80 ลงไปจนถึง 8 ขวบต่างพากันน้ำลายหกกันเป็นแถว ยิ่งถ้าเขาหันมายิ้มให้คุณอย่างอ่อนโยนละก็ ต้องขอยืมคำพูดของคุณแม่ไป๋มาใช้ได้เลยว่า ตายเรียบในพริบตาเดียว

จั่นเจาคือดอกเตอร์ด้านอาชญาวิทยาที่มีชื่อเสียงในนานาประเทศ อายุยังน้อย แต่มีอิทธิพลในวงการการศึกษาด้านจิตวิทยาอย่างมาก เขามีไอคิวสูง ในช่วงที่ยังศึกษาอยู่เรียกว่าได้ข้ามชั้นขึ้นมาตลอด บุคคลคนนี้ถนัดบุ๋นไม่ถนัดบู๊ มักจะให้ข้อมูลพิเศษกับทางตำรวจอยู่เสมอเพื่อช่วยในการสะสางคดี

ความสัมพันธ์ของจั่นเจากับไป๋อวี้ถังค่อนข้างลึกซึ้ง จากคำพูดของคุณแม่จั่น ทั้งสองไม่ถูกชะตากันมาตั้งแต่ออกจากท้องแม่แล้ว!

ทำไมถึงได้พูดถึงคุณแม่ไป๋กับคุณแม่จั่นอยู่ตลอดเวลาน่ะหรือ นั่นก็เพราะว่าบ้านของทั้งสองครอบครัวนี้อยู่ตรงข้ามกัน คุณแม่ทั้งสองเป็นพี่น้องที่สนิทกันมาตั้งแต่ยังเรียนอยู่ชั้นประถม ทารกทั้งสองเกิดพร้อมกันพอดี เพียงแต่จั่นเจาเกิดก่อนไป๋อวี้ถังหนึ่งชั่วโมง และเนื่องด้วยความต่างของหนึ่งชั่วโมงนี้ ทำให้ไป๋อวี้ถังถูกบังคับให้เรียกจั่นเจาว่า “พี่เสียวจั่น” มาถึง 8 ปี...เกลียดที่สุด

ทั้งสองถือว่าเป็นเพื่อนคู่หูคู่ซี้กันมาตั้งแต่เด็กสมดั่งคำเล่าลือ แต่เหตุใดถึงได้กลายเป็นศัตรูกันแบบนี้น่ะหรือ ต้องเริ่มว่ากันตั้งแต่สมัยอนุบาล ทั้งสองต่างก็แข่งขันกันมาตั้งแต่เด็ก ตอนกินข้าวก็ต้องแย่งอาหารของอีกฝ่าย ตอนนอนก็ต้องแย่งหมอนของอีกฝ่าย ดำเนินต่อเนื่องเรื่อยมา แข่งกันสอบได้ที่หนึ่ง เรียนหนังสือก็แข่งกันว่าใครจะข้ามชั้นได้ไวกว่ากัน เสี่ยวไป๋ชนะเลิศศิลปะการต่อสู้ เสียวจั่นก็ได้ทุนการศึกษาเรียนดี ทั้งสองแข่งขันกันมาแบบนี้จนกระทั่งคนหนึ่งเข้ากองทัพ อีกคนก็ไปต่างประเทศ แต่สุดท้าย

ทั้งสองก็วนกลับมาเจอกันในกรมตำรวจ นี่สินะที่เขาเรียกกันว่าโชคชะตานำพาศัตรูให้มาพบกัน ยิ่งโกรธ ยิ่งเกลียด ยิ่งได้กลับมาเจอ

ในสายตาของไป๋อวี้ถัง จั่นเจาไม่ได้สุภาพเรียบร้อยอย่างที่ใคร ๆ พูด เขาเป็นแค่แมวเจ้าเล่ห์ไร้สัจจะตัวหนึ่ง!

ในสายตาของจั่นเจา ไป๋อวี้ถังนั้นช่างห่างไกลจากภาพลักษณ์ภายนอกอันสง่างามมากความสามารถ เขาก็เป็นแค่หนูขาวน่ารังเกียจตัวหนึ่ง!

บุคคลหนึ่งในชุดกาวน์สีขาว สุภาพเรียบร้อยและสง่างาม สวมแว่นตา ไร้กรอบ หน้าตาดูเป็นหัวกะทิ เขาคือกงซุนเช่อ

กงซุนเป็นแพทย์นิติเวชที่มีตำนานและสีสัน เขาเป็นนักมานุษยวิทยาที่มีชื่อเสียง เมื่อครั้งที่เป็นอาจารย์สอนอยู่ในมหาวิทยาลัย เขาเคยสอนจั่นเจากับไป๋อวี้ถังมาก่อน แต่ในสายตาของพวกเขาทั้งคู่ คนคนนี้ที่พกมีดผ่าตัดไปทั่วทุกหนแห่ง คือโฉมหน้าหนึ่งของฆาตกรโรคจิต

ทั้งสามคนยืนจ้องหน้ากันอยู่ที่หน้าประตูทางเข้าหน่วย S.C.I. จนกระทั่งอธิบดีเปาเจิ่งทนไม่ไหว ตะโกนขึ้นมาว่า “มัวยืนทำอะไรกันอยู่ข้างนอกน่ะ เข้ามาประชุมได้แล้ว!”

02
คดีความ

การประชุมดำเนินผ่านไปได้อย่างราบรื่น ประเด็นหลักคือการแนะนำสมาชิกในทีมและมอบหมายหน้าที่ให้แต่ละคน

จากนั้นอธิบดีเปาก็มอบแฟ้มข้อมูลกองใหญ่ให้กับไป๋อวี้ถังแล้วบอกว่า "พวกนี้เป็นคดีใหญ่ในช่วงสิบปีนี้ที่ยังไม่ได้รับการสะสาง จับพวกสารเลวนี้เข้าคุกให้หมดก่อนที่พวกมันจะตาย" พูดจบก็หันหลังเดินออกไป แต่ก่อนที่จะออกจากประตู ก็หันมามองจั่นเจากับไป๋อวี้ถังอย่างมีนัยแล้วพูดว่า "พวกคุณทั้งสองคน...ห้ามทะเลาะกัน ทำงานร่วมกันให้ดี!" พูดจบก็เดินออกไป คำพูดนี้ทำให้จั่นเจากับไป๋อวี้ถังเกิดขนลุกซู่ขึ้นมาที่ท้ายทอยทันที

เมื่อเปาเจิ่งเดินออกไปแล้ว บรรยากาศตึงเครียดในห้องทำงานก็ผ่อนคลายลงมา ทุกคนมาจากแต่ละแผนกที่คุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว ตอนนี้ต้องมาทำงานร่วมกัน ก็ย่อมต้องทักทายกันสักสองสามประโยค

ไป๋อวี้ถังโบกไม้โบกมือแล้วกล่าวว่า "แยกย้ายกันไปจัดการสะสางให้เรียบร้อย อีกครึ่งชั่วโมงเจอกันที่ห้องประชุม!" พูดจบก็ส่งสายตาให้จั่นเจาเพื่อสื่อความหมายว่า "เข้าไปคุยกันในห้องทำงาน" จากนั้นทั้งสองก็เดินเข้าไปในห้อง

โครงสร้างของหน่วย S.C.I. ไม่มีอะไรซับซ้อนมากนัก มีห้องทำงานสองห้องและห้องประชุมที่ค่อนข้างทันสมัยอีกหนึ่งห้อง

ในห้องโถงมีโต๊ะทำงานที่มีรูปแบบเฉพาะสำหรับสมาชิกแต่ละคน เนื่องด้วยส่วนใหญ่เป็นตำรวจภาคสนาม ดังนั้นอุปกรณ์จึงมีน้อยมาก

ห้องทำงานสองห้องเป็นของไป๋อวี้ถังกับจั่นเจา

ห้องของไป๋อวี้ถังค่อนข้างกะทัดรัด ตกแต่งอย่างหรูหราตามรสนิยมของเขา

คนที่มีสมบัติส่วนตัวมากที่สุดเห็นจะเป็นจั่นเจา เนื่องด้วยตำแหน่งหน้าที่ ในห้องทำงานของเขามีชั้นหนังสืออยู่หลายชั้นเต็มไปด้วยกองหนังสือ ชั้นวางแฟ้มข้อมูลก็เต็มไปด้วยเอกสารหลากสีสัน

หลูฟางโผล่หน้าเข้ามาแวบหนึ่งแล้วรีบไปทำอย่างอื่นต่อ ส่วนหันจางผู้รับผิดชอบเรื่องข่าวกรองยิ่งไม่เห็นตัวเลย

กงซุนมีห้องชันสูตรส่วนตัวกับสมาชิกในทีมหลายคน ซึ่งอยู่ถัดไปจากหน่วย S.C.I. ที่นั่นมีสิ่งอำนวยความสะดวกจำนวนมาก

ความจริงชั้น 13 เคยเป็นห้องชันสูตรมาก่อน และเคยเป็นสถานที่ต้องห้ามสำหรับทุกคน สิ่งแรกที่เจ้าหู่ทำเมื่อมาถึงที่นี่ก็คือจุดธูปไหว้พระโพธิสัตว์เพื่อขับไล่พลังมืดออกไป จนกงซุนต้องดึงเขามาเพื่ออธิบายอย่างมีจุดประสงค์ร้าย ว่าทำไมต้องตั้งห้องชันสูตรเอาไว้ที่ชั้น 13 ไปจนถึงเรื่องราวลี้ลับสิบประการที่เคยเกิดขึ้นที่ชั้น 13 เจ้าหู่หวาดกลัวจนต้องเอามือปิดหูร้องตะโกนว่า “พี่ชาย ไว้ชีวิตด้วย”...

ในห้องทำงานของหัวหน้าหน่วย จั่นเจากำลังนั่งพาดขาอยู่บนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานอย่างสง่าผ่าเผย เงยหน้าขึ้นมองไป๋อวี้ถังที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

“เจ้าแมว มองอะไร!” ประสบการณ์การต่อสู้หลายปีของไป๋อวี้ถังบอกเขาว่า ถ้าจั่นเจาเผยท่าทางแบบนี้ออกมาเมื่อไรต้องระวังให้ดี

“เปล่านี่” จั่นเจายักไหล่ “ฉันทำตามคำแนะนำของหัวหน้าไป๋ต่างหาก”

ไป๋อวี้ถังมีสีหน้าไม่พอใจ “อย่ามาใช้มุกเดิม ๆ เลย ห้ามหักหน้าฉันต่อหน้าสมาชิกคนอื่นนะ!”

“ไม่มีปัญหา! ถ้านายออกภาคสนามฉันจะไปด้วย ปัญหาที่ต้องใช้

ความเชี่ยวชาญพิเศษนายต้องฟังฉัน” จั่นเจาเสนอเงื่อนไข

“เฮ้อ...ตกลง” ไป๋อวี้ถังถอนหายใจแล้วพยักหน้า ผลักกองเอกสารนั้นไปอยู่ตรงหน้าของจั่นเจา “อันนี้คืนให้นาย ท่านผู้เชี่ยวชาญ!”

“มีสิทธิ์อะไร” จั่นเจาโมโห หยิบไปครึ่งหนึ่งแล้ววางที่เหลือคืนลงตรงหน้าไป๋อวี้ถัง “คนละครึ่ง!”

ไป๋อวี้ถังขบฟันแน่น “นายก็รู้ว่าฉันเกลียดการอ่านพวกนี้ที่สุด”

จั่นเจาจ้องกลับ “นี่เป็นหน้าที่ของหัวหน้าหน่วย นายควรจะหาดูอันที่มีระดับความยากต่ำกว่าออกมา ลองปิดให้ได้สักคดีสองคดีก่อนไม่เช่นนั้นหน่วย S.C.I. จะอับอายขายขี้หน้านะ ท่านนักสืบเทพไป๋!”

ไป๋อวี้ถังระอาใจ “นายรู้จักไหมว่าอะไรคือคดีที่คาราคาซังอยู่ บอกจะปิดก็ปิดได้งั้นเหรอ ไม่ใช่สิ...” ไป๋อวี้ถังมองพิจารณาจั่นเจาที่อยู่ตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า แล้วพูดเคล้าเสียงหัวเราะ “ฉันว่านะเจ้าแมว นายนี่ท่าทางแปลก ๆ นะ อ้อ ฉันเข้าใจแล้ว ฉันเป็นหัวหน้าใหญ่ ส่วนนายเป็นรอง คิดไม่ออกแล้วใช่ไหมล่ะ ท่านดอกเตอร์จั่น”

จั่นเจาเองก็เริ่มขบเขี้ยวเคี้ยวฟันบ้าง เอาแฟ้มเอกสารอีกครึ่งหนึ่งที่อยู่ตรงหน้าวางฟาดลงตรงหน้าไป๋อวี้ถัง “ฮึ! คางคกขึ้นวอ อ่านเอาเองก็แล้วกัน!”

ไป๋อวี้ถังมองเอกสารกองนั้นด้วยความเบื่อหน่าย “เลือกมาเลยเลือกอันไหนมาก็อันนั้นแหละ ยังไงก็เป็นคดีทั้งนั้น มีอันไหนบ้างที่ไม่ต้องปิดล่ะ” ว่าแล้วก็หยิบแฟ้มออกมาจากกองเอกสารนั้นแฟ้มหนึ่ง “อันนี้แหละ...”

พูดยังไม่ทันขาดคำก็ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงเคาะประตูดังกังวานหลายครั้ง จึงเงยหน้าขึ้นมา

เห็นเพียงกงซุนถือแฟ้มเอกสารแฟ้มหนึ่งยืนอยู่ข้างประตู “คดีเก่าค้างปีพวกนั้นเก็บไว้ก่อนเถอะ ทางฉันมีคดีสำเร็จรูปอยู่คดีหนึ่ง”

ไป๋อวี้ถังชูมือขึ้นมา “เดี๋ยวก่อน...เรียกทุกคนมารวมกัน แล้วไปคุยกันที่ห้องประชุม”

กงซุนประหลาดใจเล็กน้อย “นายไม่ฟังก่อนสักหน่อยเหรอ”

ไป๋อวี้ถังยิ้ม “ไม่จำเป็น ถ้าเป็นสิ่งที่ไม่คุ้มค่า คนอย่างกงซุนจะเสนอขึ้นมาเหรอ”

กงซุนพยักหน้าด้วยความพึงพอใจแล้วเดินไปทางห้องประชุม จั่นเจาที่อยู่ด้านหลังพึมพำกับตัวเอง “ขี้ประจบชะมัด ไอ้หนูขี้ขโมย!”

ทดลองอ่าน

03
ตัวเลขปริศนา

ในห้องประชุม ทุกคนนั่งอยู่พร้อมหน้า ไป๋อวี้ถังให้กงซุนแนะนำส่วนที่เกี่ยวข้องกับคดีความ

"ทุกคนยังจำคดีต่อเนื่องแท็กซี่ชนคนที่เพิ่งปิดคดีไปเมื่อเดือนที่แล้วได้หรือเปล่า" กงซุนมุ่งเข้าประเด็นทันที

"นายพูดถึงคดีที่มีคนตายห้าบาดเจ็บสามนั่นใช่ไหม" จางหลงนึกย้อนไป "ไม่ใช่ว่าจับคนร้ายได้แล้วหรอกเหรอ"

"เป็นชายวัยกลางคนอายุประมาณห้าสิบปี เหมือนจะสติไม่ค่อยปกติด้วยใช่หรือเปล่า" หวังเฉาเสริม

"ถูกต้อง" กงซุนพยักหน้าตอบ "คดีนี้ทางฝ่ายจราจรได้ปิดคดีด้วยตัวเอง ไม่ทันได้ถึงมือของพวกนายใช่ไหม"

"ใช่" ไป๋อวี้ถังพยักหน้า "ทำไมล่ะ คดีนี้มีปัญหาอะไรเหรอ"

"พวกนายดูสิ ภาพถ่ายพวกนี้..." กงซุนหยิบรูปถ่ายออกมาหลายใบวางลงตรงหน้าทุกคน "นี่เป็นภาพถ่ายศพผู้เสียหายที่ถูกรถชนตายทั้งห้าคน"

ทุกคนต่างหยิบรูปภาพขึ้นมาดู เห็นในภาพถ่ายเป็นส่วนหลังใบหูของผู้ตาย มีขนาดเล็กมาก แต่มีตัวเลขสีน้ำเงินที่ชัดเจน ประกอบด้วยเลข 7, 12, 19, 30 และ 42 แตกต่างกันไปในแต่ละศพ

ไป๋อวี้ถังขมวดคิ้ว "ถูกจับเข้ารหัสแล้วเหรอ"

ทดลองอ่าน

กงซุนกล่าวต่อว่า ยังมีที่แปลกกว่านี้อีก ว่าแล้วก็หยิบภาพถ่ายอีกสิบกว่าใบออกมาแล้วกล่าวว่า “ฉันมีเพื่อนเป็นช่างแต่งหน้าศพอยู่ที่หอฌาปนกิจ เมื่อไม่นานมานี้เขาได้สังเกตเห็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดอย่างหนึ่ง มีหลายคนที่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจร ด้านหลังใบหูล้วนมีเลขรหัสแบบเดียวกันนี้ซึ่งไม่ซ้ำกันเลย เขาเป็นคนค่อนข้างละเอียดอ่อน รู้สึกว่ามันไม่ค่อยชอบมาพากล จึงได้ทำบันทึกและถ่ายรูปเอาไว้ และได้ส่งให้กับฉันเมื่อหลายวันก่อน ส่วนบันทึกล่าสุดที่มีคือเมื่อสามวันก่อน”

“สามวันก่อน?” ทุกคนนิ่งชะงักไป

“คนขับรถโรคจิตนั่นเข้าปิ้งไปตั้งแต่เดือนที่แล้วไม่ใช่เหรอ” เจ้าหู่ประหลาดใจ

“คนที่ทำเครื่องหมายนี้น่าจะไม่ใช่เขา!” จั่นเจาบ่นพึมพำอย่างไม่แน่ใจ

“ฉันเห็นด้วย!” กงซุนพยักหน้า “ผู้เสียหายเหล่านั้นพอออกจากโรงพยาบาลแล้วก็ตรงไปยังห้องชันสูตรเลย มีสองคนยังไม่ทันได้เข้าโรงพยาบาลเลยด้วยซ้ำ อีกอย่าง ฉันก็ทำการตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว ตัวเลขเหล่านั้นเหมือนใช้วิธีสักลงไป ทั้งหมดไม่ได้เพิ่งทำเมื่อเร็ว ๆ นี้”

ไป๋อวี้ถังกระจายรูปภาพเหล่านั้นออกแล้วกล่าวว่า “ถ้าหากตัวเลขเหล่านี้” มีความเกี่ยวข้องกันละก็ น่าจะมีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออีกยี่สิบกว่าคนที่ยังไม่ถูกค้นพบ”

กงซุนหยิบภาพใบหนึ่งออกมาแล้วกล่าวว่า “ลองดูที่คนคนนี้สิ!”

ทุกคนโน้มตัวเข้าไป นั่นคือภาพหนึ่งในผู้ตายจากหอฌาปนกิจสิบกว่าใบที่ถูกทำรหัสไว้ เป็นหมายเลข 23

กงซุนเปิดแฟ้มเอกสารแล้วกล่าวต่อว่า “เขาชื่อเฉินซือเหลียง! เสียชีวิตเมื่อสัปดาห์ก่อน และนี่คืออุบัติเหตุทางรถยนต์ครั้งที่สองของเขา”

เจี่ยงผิงมองดูเอกสารแล้วพูดออกมาอย่างเหลือเชื่อ “เขาเป็นผู้เสียหายจากคดีคนขับแท็กซี่โรคจิตเหรอ”

“คนขับรถคนนั้นไม่ได้ชนเขาตาย ต่อมาเขาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ

ทางรถยนต์ แต่ก็ยังถูกบันทึกรหัสไว้...” หม่าฮั่นเองก็รู้สึกสงสัยเช่นกัน

“คิดว่ายังไง” ไป๋อวี้ถังเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วถามจั่นเจาข้าง ๆ ซึ่งเงียบไปเช่นกัน

จั่นเจาเคาะนิ้วอันเรียวยาวของเขากับหัวเข่าของตนเองซึ่งเป็นท่าประจำของเขาเวลาครุ่นคิด “ประกาศฆาตกรรม หรือไม่ก็บันทึกฆาตกรรม”

ไป๋อวี้ถังพยักหน้า หลังจากครุ่นคิดหาวิธีเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวว่า “กงซุน ให้หลูฟางติดต่อครอบครัวของผู้เสียหายเหล่านั้น ขอศพที่ยังไม่ถูกเผากลับมาทั้งหมด แล้วทำการชันสูตรพลิกศพอีกครั้ง! หวังเฉา หม่าฮั่น ไปตรวจสอบสถานที่เกิดอุบัติเหตุของผู้ตายเหล่านั้น เข้ารับการรักษาครั้งสุดท้ายที่โรงพยาบาลไหน แพทย์คนไหน เสียชีวิตอย่างไร ยิ่งละเอียดยิ่งดี! จางหลง เจ้าหู่ ไปสืบหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย เช่นกลุ่มแก๊ง ศัตรู อาชีพการงาน ดูซิว่ามีส่วนไหนที่เหมือนกันหรือเปล่า เจี่ยงผิง ไปตรวจสอบสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับรถคันที่ก่อเหตุ แผนที่สถานที่เกิดเหตุ ฉันอยากได้ข้อมูลโดยละเอียดของผู้เสียหายทุกคนอีกหนึ่งชุด! สวีชิ่งไปที่ร้านสักเพื่อหาเบาะแสของตัวเลขเหล่านั้น อย่าทำกระโตกกระตากไป แล้วค่อยถามความคืบหน้าจากหันจาง ฉันจะไปหาพลเมืองดีที่หอฌาปนกิจก่อน แล้วค่อยไปคุยกับคนขับแท็กซี่โรคจิตคนนั้น แยกย้ายกันไปทำงานได้!”

“รับทราบ!” ทุกคนสลายตัวภายในครึ่งนาที ต่างคนต่างรีบไป ไป๋อวี้ถังเก็บภาพถ่ายแล้วยืนขึ้นมา...

“อะแฮ่ม” จั่นเจายังคงนั่งอยู่ริมโต๊ะ กระแอมไอออกมาแล้วเหลือบมองเขา

...หลังจากเก็บแฟ้มเอกสารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไป๋อวี้ถังก็หยิบเสื้อคลุมขึ้นมา ทำท่า “เชิญ” จั่นเจาด้วยความเคารพนอบน้อม “พวกเราไปกันเถอะ...ท่านผู้เชี่ยวชาญ!”

จั่นเจายืนขึ้นมาอย่างพออกพอใจ ฉกกุญแจรถของเขาไป “ฉัน

ขับเอง” พูดจบก็เดินออกไปข้างนอก

“เฮ้ย!” ไป๋อวี้ถังสวมเสื้อคลุมแล้ววิ่งตามออกไปด้านนอก “เจ้าแมว! อย่าแตะต้องรถของฉันนะ! นายมันไอ้ฆาตกรบนถนน!”

ทดลองอ่าน

04
หอฌาปนกิจ

รถสปอร์ตสีเทาเงินคันหนึ่งจอดลงตรงหน้าประตูทางเข้าหอฌาปนกิจในเมือง S ถึงแม้คนเดินถนนจะมีไม่มาก แต่รถสปอร์ตที่โลกต้องตะลึงคันนี้ก็ยังดึงดูดสายตาของผู้คนจำนวนไม่น้อย

ตอนที่ไป๋อวี้ถังในชุดเสื้อคลุมกันลมสีขาว สวมแว่นตาดำก้าวออกมาจากรถนั้น คุณอาจจะคิดว่าเขาคือดาราหรือนายแบบ...แต่ยังไงคงไม่คิดว่าเป็นตำรวจแน่

จั่นเจาลงจากรถอย่างอึดอัด "ไม่เคยมีใครร้องเรียนนายมาก่อนเลยเหรอ"

"ร้องเรียนเรื่องอะไร" ไป๋อวี้ถังถอดแว่นดำออกแล้วเดินเข้าไปด้านใน

"นายขับรถสปอร์ตราคาสี่แสนกว่าดอลลาร์เข้าออกสำนักงานตำรวจ ฉันไม่เชื่อว่าไม่เคยมีใครร้องเรียนนาย"

"รถคันนี้พี่ชายฉันเป็นคนซื้อให้ เงินของเขาได้มาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย!" ไป๋อวี้ถังยักไหล่ "ฉันชอบรถคันนี้! มันเร่งความเร็วได้เท่ากับความไวของเสียง ใช้ตามจับผู้ร้ายได้อย่างยอดเยี่ยม!"

"อ้อ ตำรวจที่ขับรถสปอร์ตจับผู้ร้าย เป็นการบ่งบอกว่าสถานะทางสังคมของนายไม่ชัดเจน!"

"พอเถอะเจ้าแมว ตั้งแต่นายลงจากรถจนถึงตอนนี้ มีแต่พยายามหาข้อพิสูจน์ว่าฉันเป็นคนไม่ปกติให้ได้" ไป๋อวี้ถังมองพิจารณาห้องโถงของหอฌาปนกิจ แล้วพูดอย่างไม่ตั้งใจ "แต่ว่า ทฤษฎีทางจิตวิทยาอันยิ่งใหญ่ของนายมันใช้ไม่ได้ผลกับตัวฉันหรอก!"

"ฮ่า!" จั่นเจาเอามือสอดเข้าไปในกระเป๋ากางเกง "นายไม่ยอมรับก็ไม่เป็นไร อันที่จริงยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมานี้ฉันได้พิสูจน์แล้วว่านายน่ะมีความผิดปกติทางบุคลิกภาพหลากหลายรูปแบบ เช่น ต่อต้านสังคม บุคลิกภาพก้ำกึ่ง เสแสร้งมารยา หลงตัวเอง และจิตวิปริต! แถมยังอนามัยจัด ย้ำคิดย้ำทำ!"

"ถ้าหากความผิดปกติทางบุคลิกภาพของนายพวกนั้นมันเกิดขึ้นทั้งหมดละก็" ไป๋อวี้ถังชี้ไปยังห้องเก็บศพที่อยู่ด้านในหอฌาปนกิจ "ฉันก็ควรเป็นคนตายที่ถูกบันทึกรหัสนั่น ไม่ใช่คนที่สืบสวนอยู่ข้างนอกหรอก"

"โดยเฉพาะคนที่ทำงานสืบสวน มันยิ่งเป็นไปได้มากเป็นพิเศษ" คนที่เดินออกมาจากห้องเก็บศพนั้นพูดต่อให้

จั่นเจากับไป๋อวี้ถังหันไปมองทางคนที่พูดพร้อมกัน เขาเป็นผู้ชายรูปร่างผอมบาง อายุประมาณสามสิบปี แสงสลัวในหอฌาปนกิจทำให้ใบหน้าที่ซีดเผือดอยู่แล้วของเขายิ่งหม่นหมองอย่างเห็นได้ชัด

"ผมชื่อเฉินจิ่ง คุณตำรวจทั้งสองท่านคือ?" เขายื่นมือออกมาก่อน

"อ้อ...สวัสดีครับ" ไป๋อวี้ถังยื่นมือออกไปจับ อีกมือหนึ่งก็หยิบบัตรประจำตัวออกมาจากกระเป๋าเสื้อ "ไป๋อวี้ถังครับ ท่านนี้คือจั่นเจา"

"กงซุนได้บอกกับผมถึงจุดประสงค์ในการมาที่นี่ของพวกคุณแล้ว" หลังจากจับมือกับจั่นเจา เฉินจิ่งก็หันหลังพาทั้งสองไปยังห้องเก็บศพ "ผมอยากให้พวกคุณได้เห็นสิ่งเหล่านี้ก่อน"

จั่นเจากับไป๋อวี้ถังมองหน้ากันแล้วตามเฉินจิ่งเข้าไปในห้องเก็บศพ

ในห้องเก็บศพมีศพถูกผ้าขาวปิดไว้นอนอยู่จำนวนหลายศพ มีเพียงศพเดียวที่ผ้าขาวถูกเปิดขึ้นมามุมหนึ่ง แสดงให้เห็นว่าเฉินจิ่งกำลังแต่งหน้า

ให้เขาอยู่

"ศพนี้เพิ่งถูกส่งมาวันนี้ พวกคุณดูตรงนี้สิ" ว่าแล้วเฉินจิ่งก็พลิกศีรษะของศพไปด้านข้าง เห็นเพียงด้านหลังใบหูของศพมีตัวเลข "39" อย่างชัดเจน

"มาอีกแล้ว" ไป๋อวี้ถังเงยหน้าขึ้นมองจั่นเจา

จั่นเจาก้มหน้าลงมองตัวเลขอย่างละเอียดถี่ถ้วน "ไม่เหมือนงานฝีมือเลย"

"หืม?" ไป๋อวี้ถังได้ยินดังนั้นก็ก้มหน้าลงดู เห็นเพียงตัวเลขสีน้ำเงินประณีตเรียบร้อยผิดปกติตามแบบอักษรมาตรฐาน

"ไม่ใช่การสักเหรอ" เขาลูบคางแล้วก็มองไปที่จั่นเจา "แล้วมันคืออะไร"

"อืม...ต้องชันสูตรพลิกศพก่อนถึงจะรู้ มีความรู้สึกว่าคล้ายกับตราประทับบางอย่าง ไม่เหมือนรอยสัก" จั่นเจายังคงก้มหน้ามองดูอย่างจริงจัง "คนที่สร้างตัวเลขพวกนี้ขึ้นมาเป็นบุคคลที่อันตรายมาก--ผู้นิยมความสมบูรณ์แบบ"

"ผู้นิยมความสมบูรณ์แบบ?" ไป๋อวี้ถังมองตัวเลขนั้นอีกครั้ง "ฉันมองไม่เห็นเลยว่าสัญลักษณ์หลังใบหูของผู้ตายมีตรงไหนที่สวยงาม!"

"สมบูรณ์แบบ!! ไม่ใช่สวยงาม!" จั่นเจาเน้นเสียง "ตอนที่ดูภาพถ่ายฉันก็สังเกตเห็นแล้วว่า ตำแหน่งของตัวเลขเกือบทั้งหมดล้วนแม่นยำตรงกัน" ว่าแล้วเขาก็สวมถุงมือ พลิกใบหูของศพขึ้นมาชี้ให้ไป๋อวี้ถังดู "ตัวเลขอยู่ตรงด้านหลังของช่องหูชั้นนอกพอดี รู้ไหมว่ามันหมายความว่าอย่างไร"

"คนคนนั้นโรคจิตเหรอ" ไป๋อวี้ถังตอบโดยไม่ได้คิดอะไรเลย เห็นจั่นเจาเหลือกตาใส่เขา ผายมืออย่างจนปัญญา "เรื่องนี้มันแน่นอนอยู่แล้ว!"

"ตำแหน่งนี้!" จั่นเจาพูดต่อไป "เป็นตำแหน่งที่มีเพียง 'ตำแหน่งเดียว' เท่านั้น"

ไป๋อวี้ถังแคะหู "พูดภาษาคน ขอร้องละ!"

เขาเหลือกตาใส่อีกครั้ง "...ตัวเลขที่อยู่ในตำแหน่งนี้ ถ้าหากไม่พลิกใบหูขึ้นมาก็จะไม่มีทางสังเกตเห็นเลย!" ว่าแล้วเขาก็ปล่อยใบหูของผู้ตาย

ให้มันกลับคืนสู่สภาพปกติดังเดิม แล้วให้ไป๋อวี้ถังดูอีกครั้ง แน่นอนว่าตัวเลขถูกใบหูรอบนอกบดบังจนมิดชิด จะมองมุมไหนก็ไม่เห็นเลย

"แล้ว? มันหมายความว่าอย่างไร ท่านผู้เชี่ยวชาญ" ไป๋อวี้ถังมองไปที่จั่นเจา ยังคงมีสีหน้าไม่เข้าใจ

จั่นเจาถอดถุงมือออก "หมายความว่า คนที่บันทึกรหัสค่อนข้างมีความรู้ความเชี่ยวชาญทางการแพทย์ มีแนวโน้มจะเป็นผู้นิยมความสมบูรณ์แบบ และมีบุคลิกย้ำคิดย้ำทำอย่างแน่นอน ทั้งยังเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับรายละเอียดมากเป็นพิเศษ เข้มงวดในหน้าที่การงาน ในชีวิตจริงก็เป็นคนที่ระมัดระวังตัวมากเช่นกัน..."

"พูดภาษาคน!" ไป๋อวี้ถังทนไม่ไหวจึงขัดจังหวะขึ้นมา

"เขาเป็นคนโรคจิต" จั่นเจาสรุป

...

ทดลองอ่าน